

Ja jestem drzewo, ty jesteś Tour de France

Patrzą się na mnie wszyscy panowie w tramwaju
Kiedy zamykam oczy i tańczę
W mojej głowie wyglądasz jak paw
wrywasz mi włosy, panowie patrzą
w drugiej połowie – siadajcie, szarańcze
na obojczyźnie, wśród traw

W drugim wagonie dzikie ptactwo
wyczuwa ekskluzyw hemoglobiny
kochani, to jeszcze niezagojone! - krzyczę
Rozlewam do gardeł żywicę, praliny
Przyjmuję brzozena jeden koszyczek
węży
i siedem pełnych koszów ułomków
Ponocy! roztopia się ludziom na głowy
księżyc.

Ostatni raz spójrz na mnie przez ramię -
Jutro przechodzę metamorphosis w wierzbę

Wyjechałam w podróż i wróciłam bezwiednie:
na Karlplatz wypadła mi z głowy gałka oczna
Mademoiselle! Zgubiła pani daktylę
Przy Schonbrunn skojarzyłam cię z Tour de France
potem z zimną wojną, potem z satyrem
w koźlęcej skórze, w trans.

Kiedy stracona na stacji metra:
w podziemiach nie patrz na mnie przypadkiem przez ramię
otóż przejdę metamorphosis w kamień

Niebo wyje jak słoń – słyszysz
to słońce spuszcza mi na koronę
wertykał – celestał

Czas wypełnia mi całą przepiennosc i korzeń,
i orze w brzuchu szklarz wytapia słoje
nie przekonam go do niczego,
więc stoję
Czas wypełnia mnie całą: smacznego.

To ja Frida Kasandra Amelia Lana
Edith Anna Karina Karenina
Wiązy brzozy dęby lipy
wierzba płacząca, ja rzębina
i czerwone jabłuszko przekrojone na krzyż

A jeśli modlitwy oddam srokom,
- złotym płaszczem gustawnym przywdzieję konar
i zaszumię: zostałam u-po-korzona.

Jestem stare drzewo, świadek koronny przestrzeni
z uszu wylewam święte listowie kochanków
a po palcach ścieka mi granat.

Jestem wielka woda, zawsze płynąca
nie powiesz: stygnat ani stagnat
ale nigdy nie zmieniam swego miejsca pod słońcem.

nasze lato się jeszcze nie skończyło

Hanna Potocka (02.2018)

